

Arrest

nr. 241 379 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2020.

1.2. Zij wordt op 13 maart 2020 gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 6 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 25-jarige Venezolaanse staatsburger, geboren in Guanare, gelegen in de deelstaat Portuguesa. U woonde zowel in Guanare als in Barquisimeto, de hoofdstad van de deelstaat Lara. U was een eerstejaarsstudent industrieel ingenieur en werkte in Venezuela als kledingverkoper en perceelverkoper op een kerkhof.

*Uw vader woont in Guanare, uw moeder emigreerde in 2016 naar Panama. Uw oudere broer en zus wonen in Venezuela. Op 24 maart 2018 leerde u in Colombia uw Venezolaanse partner **L. B.E.R. (CGVS X; O.V. X)** kennen. Per 1 januari 2019 wonen jullie samen.*

U geeft aan dat uw moeder jarenlang werkzaam was als leerkracht en later als schooldirecteur, maar dat zij op het werk problemen kende omdat zij het chavisme niet ondersteunde. Uiteindelijk besloot uw moeder in 2016 te vertrekken uit Venezuela omwille van intimidatie en bedreigingen.

Betreffende uzelf verklaart u dat u vanaf 2015 actief was bij de oppositiepartij Primero Justicia. U geeft aan dat u voor hen deelnam aan marsen, pancarten (borden) maakte, bij vergaderingen aanwezig was, podia klaarzette en deelnam aan (interne) verkiezingstafels.

Nog volgens uw verklaringen nam u op 10 december 2017 deel aan een mars in Barquisimeto. Aan de Avenida Lara verschenen er mannen met rode petten op motoren. Zij scholden u en uw medemanifestanten uit en begonnen met wapens in de lucht te schieten, waarop de menigte uiteen ging. In uw vlucht werd u – samen met vijf anderen – door de mannen gestopt en meegenomen. Jullie werden vervolgens uitgescholden en geslagen. U werd voorts gesommeerd om uw gebogen hoofd op te heffen, hetgeen u niet deed. Vervolgens werd u onder dreiging van een pistool gedwongen uw hoofd te heffen. Op dat moment werd er een foto van u gemaakt en werd er gezegd dat jullie foto op een lijst zou komen te staan en aan de colectivos zou worden bezorgd. Vervolgens schoten de mannen opnieuw in de lucht en werden jullie gesommeerd zo snel mogelijk te vertrekken. Wie niet binnen twee minuten weg zou zijn, werd volgens de mannen doodgeschoten. De volgende dag, op 11 december 2017, legde u een klacht neer bij de politie. In het politiekantoor werd u aangeraden om weg te gaan. Daarop besloot u om van Barquisimeto naar uw tante in Guanare te gaan. U verbleef bijna twee maanden in het huis van uw tante. Op 8 februari 2018 verliet u legaal, met eigen paspoort, Venezuela. U reisde via de weg van Guanare naar de Colombiaanse grensstad Cúcuta, waar u op 9 februari 2018 aankwam.

In Colombia verbleef u op verschillende plekken rond de hoofdstad Bogota. Ook leerde u er uw partner L. kennen. Zowel u als L. verkregen er een Permiso Especial de Permanencia (PEP-RAMV), een verblijfs- en werkvergunning voor Venezolaanse migranten. In Colombia verkocht u onder meer zoetigheden op straat en werkte u in de horeca en de transportsector. U verklaart dat u twee keer werd ontslagen omwille van uw seksuele oriëntatie. Nog volgens uw verklaringen besloten u en uw partner te vertrekken uit Colombia omwille van de negatieve houding van Colombianen jegens Venezolanen, een anti-Venezolaans pamflet van de Águilas Negras (Zwarte Adelaars) en omdat u vernam dat de colectivos ook opereerden in Colombia. U reisde samen met L. op 18 februari 2020 legaal, met uw eigen paspoort naar België. Jullie kwamen de daaropvolgende dag aan en dienden diezelfde dag – op 19 februari 2020 – een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door de colectivos. Daarnaast geeft u aan dat zowel uw broer als zus medische problemen hebben. U legt uit dat u uw zus zichzelf niet kon onderhouden en dat u haar financieel ondersteunde. U legt uit dat u gezien de algemene situatie in Venezuela bij terugkeer naar het land niet meer zal kunnen instaan voor haar financiële ondersteuning.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw paspoort; uw Colombiaanse verblijfsvergunning (PEP-RAMV); een Colombiaans notarieel bewijs van samenwonen; een attest van Primero Justicia inzake uw lidmaatschap en activiteiten; uw klacht bij de politie van Barquisimeto; een verklaring van uw moeder inzake haar problemen; diverse documenten en foto's alsook een verklaring van uw zus inzake haar medische en financiële situatie; diverse documenten alsook een verklaring van uw broer inzake zijn medische situatie; diverse nieuwsartikels over de houding van Colombianen tegenover Venezolanen en geweld tegen holebi's aldaar; een pamflet van de Águilas Negras; printscreens van uw inlogpogingen op uw e-mailadres; en uw boarding pass van Colombia naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 13 maart 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen hebt afgelegd die tegenstrijdig waren met voldoende geverifieerde informatie over uw land van herkomst, wat uw verzoek weinig overtuigend maakte met betrekking tot uw hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase(n) van de procedure.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Zo kan er aan de door u ingeroepen vrees voor problemen met de Venezolaanse overheid bij een mogelijke terugkeer naar uw vaderland omwille van uw activiteiten binnen Primero Justicia geen geloof worden gehecht.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld.

De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst tracht u uw lidmaatschap van Primero Justicia te staven middels een attestatie. Uit dit attest blijkt dat u als politiek activiste actief was voor de partij sinds 2015 en dat u aan alle verkiezingen en partijpolitieke activiteiten deelnam. Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden evenwel niet vermeld. Daarnaast is het attest gedateerd op 4 januari 2018, vlak voor uw vertrek uit Venezuela en op een moment dat u al bijna een maand niet meer actief was voor de partij (CGVS, p. 18). Dit wijst erop dat het attest werd opgesteld met het oog op uw vertrek uit Venezuela en een mogelijk verzoek tot internationale bescherming in een derde land. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds juni 2015 aanwezig was bij grote en kleine marsen, (lokale) partijvergaderingen met acht tot twintig man, logistieke en organisatorische taken (opstellen van stoelen of podia, flyers uitdelen, een plakkaat dragen) op u nam en bij een (interne) verkiezingstafel aanwezig was (CGVS, pp. 12, 13, 14, 16). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam bovendien geen bestuurstaken op (CGVS, p. 15) en geeft aan dat u 'eigenlijk kleine dingen' deed voor de partij (CGVS, p. 13). Betreffende het uitdelen van flyers tijdens manifestaties of het scanderen van leuzen door een megafon (CGVS, p. 18), moet opgemerkt worden dat dit niet volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U kende tot 10 december 2017 nooit een probleem tijdens een mars of manifestatie (CGVS, p. 14) en u blijkt slechts door enkelen met een scheef gezicht te zijn bekeken (CGVS, p. 18). Dit gedrag van medeburgers is echter onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden lidmaatschap en activiteiten binnen Primero Justicia.

Daarnaast blijkt dat u over een 'vaderlandskaat', carnet de la patria, beschikte nog voor u lid werd van Primero Justicia. U geeft aan dat u reeds in 2013-2014 in het bezit was van deze door het Venezolaanse regime ingevoerde vaderlandskaat (CGVS, p. 7), dat toegang geeft tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's. Wanneer u wordt gevraagd waarom u reeds in 2013-2014 over zo'n kaart beschikte, legt u uit dat u deze kaart had omdat het verkrijgen van voedsel zonder zo'n vaderlandskaat voor u lastig was (CGVS, p. 7). Dat u enerzijds aangeeft een fanatiek tegenstander van het overheidsregime te zijn geweest, maar anderzijds niet alleen toegang had maar ook gebruik maakte van de vaderlandskaat, doet afbreuk aan het door u geschetste profiel als opposant.

Voorts stelt u dat u op zeker dertig grote en kleine manifestaties of marsen aanwezig was (CGVS, p. 13). U wandelde mee, verdeelde er aan u overhandigde flyers en droeg een plakkaat van de partij (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op politieke bijeenkomsten of manifestaties kan voorleggen, geeft u aan dat alle foto's op de gsm stonden die u op 10 december 2017 verloor (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u over geen enkele foto zou beschikken van uw oppositionele activiteiten terwijl u naar eigen zeggen bij tientallen activiteiten aanwezig was (CGVS, p. 14). U geeft hierop aan dat u zal proberen om documentatie op te zoeken, maar dat u geen contact durft te leggen met mensen in Guanare (CGVS, p. 17). U klaart niet uit waarom u uw aanwezigheid op tientallen manifestaties gedurende meerdere jaren op geen enkel moment kan staven middels beeldmateriaal of documenten. Dit heeft als gevolg dat er aan uw verklaringen terzake geen geloof kan worden gehecht en dat er opnieuw uit niets kan worden afgeleid dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Wat betreft de problemen die u op 10 december 2017 tijdens een mars in Barquisimeto kende dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiervoor geen persoonlijke problemen heeft gekend op marsen (CGVS, p. 13) noch met colectivos (CGVS, p. 17). Inzake de gebeurtenis op 10 december geeft u voorts aan dat u 'die dag (...) pure pech (had) door hen te pakken (te zijn) genomen' (CGVS, p. 17). U geeft aan dat u op die dag door gemotoriseerden op gewelddadige wijze staande werd gehouden, dat uw bezittingen werden doorzocht en dat er van u een foto werd genomen (CGVS, pp. 9, 18). Nog stelt u hierover dat u niet gekend of herkend was en dat enkel uw foto zou worden verspreid (CGVS, p. 17). Voorts verklaart u dat de colectivos doorgaans achter de groep aan gaan in plaats van het individu te viseren (CGVS, p. 17). Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat u omwille van het incident op 10 december in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Bovendien staakte u direct na dit incident uw activiteiten voor de partij (CGVS, p. 18). Er is niets meer voorgevallen na bovengenoemd incident (CGVS, p. 10). Voorts trok u daarna van Barquisimeto naar Guanare, waar u nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 10). Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat u vrees anno 2020 nog steeds actueel is. Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u plots dat het werkelijke doel van de colectivos is om alle tegenstanders te vernietigen (CGVS, p. 18). Van een collectieve intimidatie of vervolging vanuit de colectivos, zoals u eerder nog stelde (cf. supra), blijkt plots geen sprake meer. Hoe het ook zij, opnieuw kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden. Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren.

Daarenboven diende u de volgende dag een klacht in bij de politie van Barquisimeto. U legt tevens de eerste pagina van uw klacht neer op het CGVS ter staving van uw asielrelaas. Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt gevisieerd te worden door de overheid, terwijl u bij diezelfde overheid een klacht kon indienen over uw problemen met de colectivos die, volgens uw verklaringen, samenwerken met diverse overheidsorganen (CGVS, p. 10). Voorts stelt u dat u hoopte dat er iets met de aanklacht gedaan zou worden, maar dat dit niet is gebeurd. U informeerde evenwel niet persoonlijk bij de politie van Barquisimeto naar de stand van zaken inzake uw klacht. U vernam in Colombia enkel via uw tante dat dergelijke klachten al jarenlang meteen werden gearchiveerd (CGVS, p. 18). Hoe het ook zij, opnieuw blijkt nergens uit uw verklaringen of de neergelegde klacht dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

U stelt dat overheid op de hoogte is van uw activiteiten bij Primero Justicia (CGVS, p. 16) omdat de marsen/ betogingen publiek waren en de politie opdracht had jullie bij zulke activiteiten tegen te houden (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe komt dat u zeker bent dat overheid weet van uw politieke activiteiten, stelt u dat er soms infiltratie was zoals in Acarigua. U weet evenwel niet of dat ook in uw afdeling te Guanare was (CGVS, pp. 16-17). Uw verklaringen hierover zijn dus een blote bewering en zijn niet gestoeld op enige concrete aanwijzing of gebeurtenis. Bijgevolg maakt u ook hiermee geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Daarnaast stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest te worden herkend en te worden aangehouden (CGVS, pp. 10, 20). U geeft aan de Nationale Garde, de migratiedienst en de colectivos samenwerken en dat u vermoedt dat u aan de Venezolaanse landsgrenzen geseind zal staan (CGVS, p. 10). U beschikt niet over concrete aanwijzingen dat u bij een terugkeer daadwerkelijk gesignaleerd staat (CGVS, p. 10). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het

verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela. U kon immers begin 2018 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via een grensovergang per land verlaten (CGVS, p. 8). Het enige probleem dat zich tijdens uw vertrek voordeed, was dat de grens bij Cúcuta gedurende enkele uren gesloten was (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook bij het verkrijgen van uw paspoort in 2016 ervaarde u geen persoonlijke problemen. U merkt enkel op dat er vanuit de overheid niet genoeg materiaal was om voldoende paspoorten te produceren (CGVS, p. 8). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Er kan op basis van de hierboven beschreven vaststellingen niet worden gesteld dat uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u omwille van uw deelname aan oppositieactiviteiten noch aan uw lidmaatschap van Primero Justicia een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

U verklaarde nog vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Betreffende uw verklaringen dat er in Venezuela een negatieve houding bestaat ten aanzien van holebi's en dat men zich daardoor low profile moet houden dan wel hun seksuele oriëntatie verborgen moet houden (CGVS, pp. 19, 20) dient te worden opgemerkt dat de enige problemen dat u ondervond

omwille van uw homoseksuele geaardheid was dat uw oud-schoonmoeder haar dochter een pak rammel gaf en op u een gemotoriseerde afstuurde. U kende evenwel deze gemotoriseerde en er is verder niets gebeurd (CGVS, pp. 5, 6, 19). Nog spraken, toen u op het kerkhof werkte, enkele klanten uw baas aan op uw gedrag en houding. U behield evenwel uw job en uw werkgever vroeg u enkel om wat voorzichtiger te werk te gaan (CGVS, p. 19). Dit alles kan – hoe verwerpelijk ook – echter bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt overigens ook dat uw moeder alsook uw in Venezuela woonachtige familie op de hoogte is van uw homoseksualiteit. U verklaart dat zij u steunen en u maakt geen gewag van problemen bij de rest van uw familie omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 19). Ook uw (huidige) schoonmoeder aanvaardt jullie relatie (CGVS, p. 19; CGVS L., 13 maart 2020, p. 16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst daden van vervolging of ernstige schade zou moeten vrezen.

Daarnaast wordt u door het CGVS meermaals gevraagd of u, naast de problemen met de colectivos, uw ex-schoonmoeder en de klanten op het kerkhof (cf. supra), nog andere persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela. U verwijst naar de gezondheids- en financiële problemen van uw familieleden (CGVS, pp. 10, 19, 20; cf. infra), maar op geen enkel moment haalt u andere concrete, persoonlijke problemen aan. Ook wanneer u wordt gevraagd welke problemen u zou kennen als u zou terugkeren naar Venezuela, vermeldt u enkel uw rees te worden gedood door de colectivos (CGVS, p. 20). Uit niets kan dan ook worden afgeleid dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw seksuele oriëntatie.

Voorts woonde u na uw vertrek uit Venezuela twee jaar in Colombia. Met betrekking tot uw problemen in Colombia – meer bepaald uw ontslag omwille van uw geaardheid, het geweld tegen Venezolanen en holebi's aldaar en de in Colombia opererende Águilas Negras (CGVS, p. 11) alsook de voorgelegde nieuwsartikels en het pamflet van Águilas Negras – dient te worden aangestipt dat deze voor uw verzoek om internationale bescherming op zich niet relevant zijn gezien deze feiten geen betrekking hebben op het land van nationaliteit. Uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade wordt immers beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Venezuela. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat, omwille van deze gebeurtenissen in Colombia, u in Venezuela vervolging zou moeten vrezen of ernstige schade zou lopen.

Nog geeft u wat betreft Colombia aan dat de voornaamste reden voor uw vertrek uw angst voor de colectivos was. U geeft aan dat u vernam dat de colectivos geïnfiltrerd waren in marsen. U legt uit dat u bang was dat u in Colombia door hen zou worden herkend en gedood. U maakt uw vrees echter niet concreet. U deed immers niet mee aan marsen in Colombia (CGVS, p. 11) en u geeft aan dat u geen problemen heeft gehad met colectivos in Colombia (CGVS, p. 12). Dat de colectivos u in Colombia zouden herkennen en doden is bijgevolg een blote bewering. Bijgevolg kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd worden afgeleid.

Ook verklaarde u dat uw moeder door haar anti-chavistische houding werd bedreigd en dat ze gedwongen werd om vervroegd met pensioen te gaan (CGVS, p. 4). Vooreerst hebben deze problemen geen betrekking op uzelf, maar op uw moeder. U maakt voorts geen gewag van persoonlijke problemen omwille van het werk of de houding van uw moeder jegens het chavisme. In de door u voorgelegde verklaring van uw moeder stelt zij dat zij op haar werk werd gepest, geïntimideerd en dat zowel zij als haar gezinsleden met de dood werden bedreigd, waarop zij in 2016 besloot te vertrekken uit Venezuela. U hebt evenwel hierna nog bijna twee jaar in Venezuela gewoond zonder problemen te ondervinden met de belagers van uw moeder, wat er eens te meer op wijst dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd kan worden afgeleid. U legt bovendien geen begin van bewijs neer inzake uw moeders problemen en slaagt er evenmin in om deze problemen te verbinden met uw eigen vrees in Venezuela. Daarnaast dient te worden aangestipt dat de auteur van de brief, in dit geval uw moeder, in deze bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie kan worden beschouwd. Nog geeft u aan dat de Venezolaanse overheid uw moeders huis trachtte te confisqueren. Het huis staat evenwel nog steeds op uw moeders naam en uw broer is momenteel in de woonst woonachtig (CGVS, p. 6). Bijgevolg weet u geen nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daarnaast vreest u er de algemene sociaaleconomische situatie, in het bijzonder dat u in de rij zal moeten staan voor eten, uw financieel lastige situatie en dat u niet langer uw zus financieel zal kunnen ondersteunen (CGVS, pp. 6, 20).

U legt hierbij documenten en foto's alsook een verklaring van uw zus voor inzake haar medische en financiële situatie. Ook inzake de medische situatie van uw broer legt u diverse documenten alsook een verklaring van hemzelf neer.

Wat betreft de medische problemen van uw broer en in het bijzonder van uw zus dient niet alleen te worden aangestipt dat zowel uw broer als zus zich nog in Venezuela bevinden, maar moet ook worden vastgesteld dat de problemen van uw broer en met name uw zus geen impact hebben op uw eventuele nood aan internationale bescherming. . Ook na uw vertrek kon uw zus bovendien rekenen op behandelingen door Venezolaanse dokters (CGVS, pp. 5, 16).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela kon verblijven in het huis van uw tante, een kamer kon huren in Barquisimeto en kon wonen in het huis van uw moeder, waar zij bovendien nog steeds de eigenaar van is en waar momenteel uw broer in verblijft (CGVS, pp. 3, 4, 5, 10). Daarnaast heeft u nog een vader, broer en zus woonachtig in Venezuela (CGVS, p. 3). Voorts kon u in Venezuela studeren aan een private universiteit (CGVS, p. 5, 6) en kon u voor de kosten hiervan rekenen op steun van onder meer uw ouders en tante (CGVS, p. 6). Daarnaast deed u diverse jobs in Venezuela, zoals onder meer kledingverkoopster via uw tante en diens man alsook als percelenverkoopster op een kerkhof, waardoor u kon rondkomen (CGVS, pp. 5-6). Ook uw vader, broer en zus werken of werkten in Venezuela (CGVS, p. 4). Nog merkt u op dat uw moeder u en uw gezinsleden ook financieel bijstaan vanuit Panama (CGVS, pp. 5, 15). Voorts hielp uw moeder u met uw vertrek naar Colombia (CGVS, p. 10) en hielp u moeder u om de reis naar België te kunnen financieren (Verklaring DVZ, 2 maart 2020, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela.

Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het door u voorgelegde paspoort alsook uw Colombiaans verblijfsvergunning en het notarieel bewijs van samenwonen leveren hoogstens een indicatie op van uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Colombia. De boarding pass ondersteunt voorts enkel uw reis van Colombia naar België. De printscreens van uw inlogpogingen op uw e-mailadres wijzen er enkel op dat u op een gegeven moment geen toegang had tot uw e-mail. Er kan uit deze documenten geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid of de elementen waarover u stelt dat ze uw terugkeer zouden beletten.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 31/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen; schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967; schending van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009 *iuncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Wat de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep betreft, wijst verzoekster er op dat artikel 57/6/1 § 1, e) van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen indien de verzoekster kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, op voorwaarde dat de commissaris-generaal op afdoende wijze motiveert waarom hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. *In casu* is dit niet het geval volgens verzoekster nu verwerende partij zich beperkt tot het citeren van de wettelijke bepaling zonder draagkrachtige feiten daaromtrent te verschaffen. Voorts is dit motief in tegenstrijd met de daaropvolgende paragraaf waarin een grondige analyse van de drie hoofdredenen voor het verzoek om internationale bescherming nodig wordt geacht. Zij wijst er op dat de seksuele geaardheid van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing en dat deze vermeldt dat een individuele beoordeling van haar vraag om internationale bescherming noodzakelijk blijft. Zij stelt dat hieruit volgt dat verzoekster geen kennelijk incoherente, tegenstrijdige, valse of onwaarschijnlijke verklaringen aflegde die in strijd zijn met de documentatie van verwerende partij zelf en dat zij zich op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet langer in het gesloten centrum bevond omdat zij eerder door de Dienst Vreemdelingenzaken tot het grondgebied werd toegelaten en dat de beslissing daarom niet kan steunen op artikel 57/6/1 § 1, e) van de Vreemdelingenwet. Vermits de versnelde procedure niet mogelijk is op grond van deze bepaling zijn de verkorte termijnen zoals vastgelegd in de Vreemdelingenwet voor beroepen tegen beslissingen genomen op deze rechtsgrond niet van toepassing. Het verzoekschrift is volgens verzoekster tijdig ingediend.

Vervolgens wijst verzoekster er op dat zij aan haar verplichtingen onder artikel 48/6 § 4, a) en b) van de Vreemdelingenwet heeft voldaan nu zij op de dag van haar aankomst op Zaventem haar verzoek indiende en alle documenten onmiddellijk overmaakte en dat de identiteit en nationaliteit van verzoekster niet ter discussie staan. Zij benadrukt opnieuw dat de commissaris-generaal haar seksuele geaardheid niet in twijfel trekt en dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat er in Venezuela sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan maken. Verwerende partij is zich er dus van bewust dat de Venezolaanse overheden geen doeltreffende, systematische en voortdurende bescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bieden. Zij wijst er op dat verwerende partij ook een toekomstgerichte beoordeling moet maken op basis van algemeen bekende feiten en dat zij diende rekening te houden met de coronacrisis en wat dit betekent voor verzoekster bij terugkeer. Zij verwijst hiervoor naar UNHCR (zie stuk nr. 4, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I, May 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>, p. 3) en de Europese Commissie (zie stuk nr. 5, European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, 16 April 2020, <https://www.refworld.org/docid/5e99707d4.html>, p. 17). Zij stelt dat *“verwerende partij hierover niet onwetend kon zijn en dat zij vanuit haar wettelijke opdracht dient na te gaan of in de periode tussen het gehoor de omstandigheden niet dermate waren gewijzigd dat haar beslissing tot de schending van het verbod op refoulement waartegen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beschermt, zou leiden”*. *Vóór de bestreden beslissing werd genomen heeft de Wereldgezondheidsorganisatie meegedeeld dat Covid-19 een pandemie is die 114 landen treft en waarmee rekening moet worden gehouden (zie stuk nr. 6). Specifiek met betrekking tot Venezuela staat vast dat deze pandemie in het gedurende tien jaar medisch verzwakte land dat zo al leidde tot hogere sterftecijfers (zie stuk nr. 8) lelijk zal huishouden in dergelijke mate dat elke beslissing om verzoekende partij terug naar Venezuela te sturen neerkomt op onmenselijke behandelingen minstens haar eenmaal*

teruggekeerd in haar land van herkomst blootstelt aan mensonterende omstandigheden. Venezuela ontbreekt aan water, zeep en elektriciteit en telt slechts 84 (ntensive)C(are)U(nits) ziekenhuisbedden op een bevolking van ruim 30 miljoen inwoners (zie stuk nr. 5). Venezuela is daarmee op het ogenblik onmogelijk bij machte om Venezolaanse onderdanen tegen de pandemie te beschermen. Er bestaat op het ogenblik geen vaccin tegen Covid-19. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertussen tot het schrappen van alle vluchten besloten hetgeen het Hof van Beroep te Luik deed oordelen dat elke opsluiting met het oog op terugbrenging of repatriëring onredelijk is (zie stuk nr. 4). A fortiori is elke terugbrenging of repatriëring onredelijk. Uit het voorgaande volgt dat de motieven van de bestreden beslissing niet ernstig zijn of foutief zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen alsook dat de bestreden beslissing beslissende factoren buiten beschouwing laat die er toe nopen dat aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming wordt verleend.”

Met betrekking tot haar vrees voor vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid herhaalt verzoekster dat deze niet ter discussie staat en stelt dat het niet volstaat dat verwerende partij enkele beoordeelt of verzoekster in het verleden werd vervolgd maar dat zij ook moet nagaan of zij in geval van terugkeer zal worden vervolgd, wat zij niet of niet afdoende doet. Zij argumenteert hierover als volgt: *“Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd (HJEU 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken 071/11 en 099/11, § 76) . Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt genoegzaam dat zij zo discreet als mogelijk was over haar homoseksualiteit en dat zij de confrontatie niet opzocht en dat in de woorden van verwerende partij «Uit de beschikbare informatie blijkt (...) dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.» Verwerende partij geeft daarmee toe dat de bescherming verleend door de nationale autoriteiten van verzoekende partij niet doeltreffend en systematische en voortdurend is dat wil zeggen niet voldoet aan de vereiste van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. Verwerende partij geeft ook niet aan waar verzoekende partij wel over een intern vluchtalternatief zou beschikken dat wil zeggen waar de bescherming van de nationale overheden wel zou voldoen in de zin van voormelde artikel. Van verzoekende partij kan bovendien niet verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid. De wetenschap dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in Venezuela strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van haar seksuele geaardheid (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). Het voorafgaande in acht genomen, kan worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omwille van haar homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van voormelde wet (RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). Schending van artikel 48/3, § 4, d) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. Daarenboven mag als waarschijnlijk aangenomen worden dat wie onder gewone omstandigheden reeds gediscrimineerd worden zoals homoseksuelen als sociale groep waartoe verzoekende partij behoort deze in voormelde crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatste drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen kunnen verkrijgen of toebedeeld krijgen (a simili RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). De combinatie in hoofde van verzoekende partij: (1) van de algemene humanitaire crisis zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist en (2) van de homofobie, de discriminatie en het geweld jegens verzoekende partij omwille van haar homoseksualiteit zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist zullen er toe leiden dat verzoekende partij bij terugkeer "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard zal ondergaan" die de subsidiaire bescherming verantwoorden”. Zij stelt verder dat de appreciatiemarge van verwerende partij haar redelijkerwijze niet toelaat tegen haar eigen documentatie te pleiten zoals zij wel doet en dat alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald om voormelde redenen irrelevant of kennelijk foutief zijn. Zij stelt dat de erkenning als vluchteling minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming noodzakelijk is.*

Verzoekster houdt vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en besluit dat hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan en dat verwerende partij niet redelijkerwijs tot de bestreden beslissing kon komen.

Verzoekster vraagt het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te hervormen en te vernietigen en de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding zo niet daarvoor vrijstelling te bekomen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Pro deo stuk;
2. Bestreden beslissing;
3. Identiteit mejuffrouw E. R.;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I, May 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>, uittreksel;
5. European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, 16 April 2020, <https://www.refworld.org/docid/5e99707d4.html>, uittreksel;
6. World Health Organization, "WHO Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19", 11 maart 2020, <https://www.who.int/dg/speeches/detail/who-director-general-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---11-march-2020>;
7. Luik 19 maart 2020, nr. 2020/872;
8. U.S. News 26 maart 2020, "Experts: Venezuela Is "Worst Case Scenario" for Coronavirus", <https://www.usnews.com/news/best-countries/articles/2020-OS-26/experts-venezuela-is-worst-case-scenario-for-coronavirusspread>.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 2 juni 2020 neer waarin de middelen in het verzoekschrift worden onderzocht en de COI Focus "Venezuela Homoseksualiteit" van 14 januari 2019 wordt toegevoegd. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight" van juni 2018 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink); de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela", van juli 2019 (internetlink); "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020" van juni 2020 (internetlink) en "COI Focus Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoekster woonde in de deelstaat Portuguesa en in Lara, studeerde industrieel ingenieur en werkte als kledingverkoper en perceelverkoper op een kerkhof. Zij was vanaf 2015 actief militante van de oppositiepartij Primero Justicia, nam deel aan een groot aantal marsen en nam deel aan verkiezingstafels van de partij. Toen zij op 10 december 2017 deelnam aan een mars in Barquisimeto werd zij samen met anderen bedreigd door mannen met rode petten op motoren. Zij werd met een pistool gedwongen haar hoofd op te richten en op dat ogenblik werd een foto van haar gemaakt en werd er gezegd dat hun foto op een lijst zou komen en aan de collectivos zou worden bezorgd. Zij werden daarna opgedragen zo snel mogelijk te vertrekken, indien niet zouden zij worden doodgeschoten. Zij legde de volgende dag klacht neer bij de politie maar daar werd haar aangeraden weg te gaan. Zij besloot bij haar tante in Guanara te gaan waar ze twee maanden ondergedoken leefde alvorens op 8 februari 2018 over land naar Colombia vluchtte. Zij verbleef op verschillende plekken rond de hoofdstad Bogota waar ze haar Venezolaanse partner L. leerde kennen. Daar werd ze tweemaal ontslagen omwille van haar seksuele oriëntatie. Samen met haar partner vluchtte zij uit Colombia omwille van de negatieve houding van Colombianen tegenover Venezolanen en omdat ze vernamen dat de collectivos ook in Colombia opereren. Zij verklaart verder ook in Venezuela vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid en dat homoseksuelen zich low profile moeten houden, dan wel hun geaardheid moeten verborgen houden. Daarnaast vreest ze de algemene sociaal-economische situatie en het feit dat zij haar zus, die zware medische problemen heeft niet langer financieel zal kunnen steunen indien zij naar Venezuela zou terugkeren.

2.4.3. Wat de politieke activiteiten van verzoekster betreft, stelt de bestreden beslissing het volgende:

*“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018->*

en.pdf of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst tracht u uw lidmaatschap van Primero Justicia te staven middels een attestatie. Uit dit attest blijkt dat u als politiek activiste actief was voor de partij sinds 2015 en dat u aan alle verkiezingen en partijpolitieke activiteiten deelnam. Verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten worden evenwel niet vermeld. Daarnaast is het attest gedateerd op 4 januari 2018, vlak voor uw vertrek uit Venezuela en op een moment dat u al bijna een maand niet meer actief was voor de partij (CGVS, p. 18). Dit wijst erop dat het attest werd opgesteld met het oog op uw vertrek uit Venezuela en een mogelijk verzoek tot internationale bescherming in een derde land. Dit attest ontbeert bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds juni 2015 aanwezig was bij grote en kleine marsen, (lokale) partijvergaderingen met acht tot twintig man, logistieke en organisatorische taken (opstellen van stoelen of podia, flyers uitdelen, een plakkaat dragen) op u nam en bij een (interne) verkiezingstafel aanwezig was (CGVS, pp. 12, 13, 14, 16). Uit niets blijkt dat u ooit een organiserende rol op u nam. U nam bovendien geen bestuurstaken op (CGVS, p. 15) en geeft aan dat u 'eigenlijk kleine dingen' deed voor de partij (CGVS, p. 13). Betreffende het uitdelen van flyers tijdens manifestaties of het scanderen van leuzen door een megafoon (CGVS, p. 18), moet opgemerkt worden dat dit niet volstaat om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U kende tot 10 december 2017 nooit een probleem tijdens een mars of manifestatie (CGVS, p. 14) en u blijkt slechts door enkelen met een scheef gezicht te zijn bekeken (CGVS, p. 18). Dit gedrag van medeburgers is echter onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw voorgehouden lidmaatschap en activiteiten binnen Primero Justicia.

Daarnaast blijkt dat u over een 'vaderlandskaat', carnet de la patria, beschikte nog voor u lid werd van Primero Justicia. U geeft aan dat u reeds in 2013-2014 in het bezit was van deze door het Venezolaanse regime ingevoerde vaderlandskaat (CGVS, p. 7), dat toegang geeft tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's. Wanneer u wordt gevraagd waarom u reeds in 2013-2014 over zo'n kaart beschikte, legt u uit dat u deze kaart had omdat het verkrijgen van voedsel zonder zo'n vaderlandskaat voor u lastig was (CGVS, p. 7). Dat u enerzijds aangeeft een fanatiek tegenstander van het overheidsregime te zijn geweest, maar anderzijds niet alleen toegang had maar ook gebruik maakte van de vaderlandskaat, doet afbreuk aan het door u geschetste profiel als opposant.

Voorts stelt u dat u op zeker dertig grote en kleine manifestaties of marsen aanwezig was (CGVS, p. 13). U wandelde mee, verdeelde er aan u overhandigde flyers en droeg een plakkaat van de partij (CGVS, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd of u bewijzen van uw aanwezigheid op politieke bijeenkomsten of manifestaties kan voorleggen, geeft u aan dat alle foto's op de gsm stonden die u op 10 december 2017 verloor (CGVS, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u over geen enkele foto zou beschikken van uw oppositionele activiteiten terwijl u naar eigen zeggen bij tientallen activiteiten aanwezig was (CGVS, p. 14). U geeft hierop aan dat u zal proberen om documentatie op te zoeken, maar dat u geen contact durft te leggen met mensen in Guanare (CGVS, p. 17). U klaart niet uit waarom u uw aanwezigheid op tientallen manifestaties gedurende meerdere jaren op geen enkel moment kan staven middels beeldmateriaal of documenten. Dit heeft als gevolg dat er aan uw verklaringen terzake geen geloof kan worden gehecht en dat er opnieuw uit niets kan worden afgeleid dat u omwille van uw deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Wat betreft de problemen die u op 10 december 2017 tijdens een mars in Barquisimeto kende dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiervoor geen persoonlijke problemen heeft gekend op marsen (CGVS, p. 13) noch met colectivos (CGVS, p. 17). Inzake de gebeurtenis op 10 december geeft u voorts aan dat u 'die dag (...) pure pech (had) door hen te pakken (te zijn) genomen' (CGVS, p. 17). U geeft aan dat u op die dag door gemotoriseerden op gewelddadige wijze staande werd gehouden, dat uw bezittingen werden doorzocht en dat er van u een foto werd genomen (CGVS, pp. 9, 18). Nog stelt u hierover dat u niet gekend of herkend was en dat enkel uw foto zou worden verspreid (CGVS, p. 17). Voorts verklaart u dat de colectivos doorgaans achter de groep aan gaan in plaats van het individu te viseren (CGVS, p. 17). Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat u omwille van het incident op 10 december in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

Bovendien staakte u direct na dit incident uw activiteiten voor de partij (CGVS, p. 18). Er is niets meer voorgevallen na bovengenoemd incident (CGVS, p. 10). Voorts trok u daarna van Barquisimeto naar Guanare, waar u nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 10). Bijgevolg zijn er geen concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat u vrees anno 2020 nog steeds actueel is. Wanneer u hierop wordt gewezen, stelt u plots dat het werkelijke doel van de colectivos is om alle tegenstanders te vernietigen (CGVS, p. 18). Van een collectieve intimidatie of vervolging vanuit de colectivos, zoals u eerder nog stelde (cf. supra), blijkt plots geen sprake meer. Hoe het ook zij, opnieuw kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, noch dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden. Al bij al komt het ook weinig geloofwaardig over dat de colectivos zich zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de colectivos zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden keren.

Daarenboven diende u de volgende dag een klacht in bij de politie van Barquisimeto. U legt tevens de eerste pagina van uw klacht neer op het CGVS ter staving van uw asielrelaas. Het houdt geen steek dat u enerzijds stelt gevisieerd te worden door de overheid, terwijl u bij diezelfde overheid een klacht kon indienen over uw problemen met de colectivos die, volgens uw verklaringen, samenwerken met diverse overheidsorganen (CGVS, p. 10). Voorts stelt u dat u hoopte dat er iets met de aanklacht gedaan zou worden, maar dat dit niet is gebeurd. U informeerde evenwel niet persoonlijk bij de politie van Barquisimeto naar de stand van zaken inzake uw klacht. U vernam in Colombia enkel via uw tante dat dergelijke klachten al jarenlang meteen werden gearchiveerd (CGVS, p. 18).

Hoe het ook zij, opnieuw blijkt nergens uit uw verklaringen of de neergelegde klacht dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt.

U stelt dat overheid op de hoogte is van uw activiteiten bij *Primero Justicia* (CGVS, p. 16) omdat de marsen/ betogingen publiek waren en de politie opdracht had jullie bij zulke activiteiten tegen te houden (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe komt dat u zeker bent dat overheid weet van uw politieke activiteiten, stelt u dat er soms infiltratie was zoals in *Acarigua*. U weet evenwel niet of dat ook in uw afdeling te *Guanare* was (CGVS, pp. 16-17). Uw verklaringen hierover zijn dus een blote bewering en zijn niet gestoeld op enige concrete aanwijzing of gebeurtenis. Bijgevolg maakt u ook hiermee geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Daarnaast stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest te worden herkend en te worden aangehouden (CGVS, pp. 10, 20). U geeft aan de *Nationale Garde*, de migratiedienst en de *colectivos* samenwerken en dat u vermoedt dat u aan de Venezolaanse landsgrenzen geseind zal staan (CGVS, p. 10). U beschikt niet over concrete aanwijzingen dat u bij een terugkeer daadwerkelijk gesignaleerd staat (CGVS, p. 10). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Dat u niet in een specifiek in een negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten wordt bijkomend bevestigd door de vaststelling dat u geen problemen kende bij uw vertrek uit Venezuela. U kon immers begin 2018 Venezuela probleemloos, op legale wijze met uw eigen paspoort en via een grensovergang per land verlaten (CGVS, p. 8). Het enige probleem dat zich tijdens uw vertrek voordeed, was dat de grens bij *Cúcuta* gedurende enkele uren gesloten was (CGVS, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat er een vervolging gaande is uwentwege, en evenmin kan uit deze verklaringen afgeleid worden dat u een reëel risico op ernstige schade loopt. Ook bij het verkrijgen van uw paspoort in 2016 ervaarde u geen persoonlijke problemen. U merkt enkel op dat er vanuit de overheid niet genoeg materiaal was om voldoende paspoorten te produceren (CGVS, p. 8). Al deze elementen wijzen er eens te meer op dat u niet onder de (negatieve) aandacht van de Venezolaanse autoriteiten bent gekomen. Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Er kan op basis van de hierboven beschreven vaststellingen niet worden gesteld dat uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u omwille van uw deelname aan oppositieactiviteiten noch aan uw lidmaatschap van *Primero Justicia* een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.”

De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven in het verzoekschrift onbetwist laat en dat deze pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze motieven over in dit arrest.

2.4.4. Wat haar vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid betreft, stelt de Raad met verzoekster vast dat haar seksuele geaardheid noch haar relatie met L., die eveneens een beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing die in haar hoofde werd betekend, niet in twijfel worden getrokken.

Verzoekster stelt in essentie dat uit haar verklaringen blijkt dat zij zo discreet mogelijk was over haar homoseksualiteit en dat zij de confrontatie niet opzocht, dat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend opstelt in de uiting van haar geaardheid en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er homofoob geweld is en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Uit de “COI focus Homoseksualiteit” blijkt inderdaad dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice dat homoseksualiteit in het leger strafbaar stelt. Verder is discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden, maar verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBT personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel te maken krijgen met geweld.

Ook het “Algemeen Ambtsbericht Venezuela” van juni 2020, neergelegd in de aanvullende nota van verwerende partij, maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen en stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI personen mogelijk maakt. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt inderdaad dat homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofoob geweld. Uit de landeninformatie kan evenwel niet afgeleid worden dat het homofoob geweld en discriminatie systematisch is noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Overeenkomstig artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet moet bij de beoordeling van de gronden van vervolging rekening worden gehouden met onder meer een specifieke sociale groep en dat een groep als dusdanig moet worden beschouwd als onder meer de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, die als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Volgens deze bepaling wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden van de groep een kenmerk delen dat zo fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag geëist worden dat zij dit opgeven en in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Evenwel is, om een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep vast te stellen, een feitelijke en individuele beoordeling in de zin van artikel 4 van de Kwalificatie richtlijn nodig, waarbij alle omstandigheden dienen in overweging genomen te worden.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekster zelf verklaart dat haar eigen familie zowel als de familie van haar huidige partner op de hoogte zijn van haar geaardheid en haar steunen en dat haar moeder ook haar partner heeft aanvaard (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Evenwel verklaart zij dat zij omwille van haar vroegere lesbische relatie in Venezuela bedreigd en beledigd werd door de moeder van haar ex-partner K. en dat haar ex-schoonmoeder “gemotoriseerd” betaalden om haar aan te pakken toen ze ontdekte dat zij een relatie had met haar dochter (notities, p. 19). Verder verklaart zij dat zij, toen ze percelen verhuurde op het kerkhof, door haar baas werd aangesproken op haar gedrag na klachten van een klant en haar zei dat ze meer moest opletten en vrouwelijker moest handelen (*idem*). Meer algemeen verklaart verzoekster dat “homoseksualiteit iets is dat men best low profile houdt. Men heeft me twee keer ontslagen en recent ondervond ik ook hoe men dat hier bekijkt. Dan spreekt men over plannen van zwanger te geraken enz. Het wordt hier op een totaal andere manier behandeld en bekeken” (*idem*)” en dat ze haar lesbische geaardheid probeerde te “minimaliseren en zo verborgen mogelijk te zijn” (notities, p. 20). Wat haar ervaringen in Colombia betreft, verklaart verzoekster dat zij zowel in het restaurant als in de transportfirma waarvoor ze werkte ontslagen werd toen haar werkgevers ontdekten dat ze lesbisch was.

Hieruit blijkt weliswaar dat zij in haar jeugd geconfronteerd werd met uitingen van homofobie vanwege de familie van een voormalig vriendinnetje, maar dat verzoeksters seksuele geaardheid aanvaard wordt door haar directe familie en schoonfamilie, dat haar seksuele geaardheid haar niet belette om werk te vinden en dat zij één keer werd gevraagd om wat voorzichtiger te werk te gaan met klanten. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat: *“Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen. Betreffende uw verklaringen dat er in Venezuela een negatieve houding bestaat ten aanzien van holebi's en dat men zich daardoor low profile moet houden dan wel hun seksuele oriëntatie verborgen moet houden (CGVS, pp. 19, 20) dient te worden opgemerkt dat de enige problemen dat u ondervond omwille van uw homoseksuele geaardheid was dat uw oud-schoonmoeder haar dochter een pak rammel gaf en op u een gemotoriseerde afstuurde. U kende evenwel deze gemotoriseerde en er is verder niets gebeurd (CGVS, pp. 5, 6, 19). Nog spraken, toen u op het kerkhof werkte, enkele klanten uw baas aan op uw gedrag en houding. U behield evenwel uw job en uw werkgever vroeg u enkel om wat voorzichtiger te werk te gaan (CGVS, p. 19). Dit alles kan – hoe verwerpelijk ook – echter bezwaarlijk beschouwd kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook dat uw moeder alsook uw in Venezuela woonachtige familie op de hoogte is van uw homoseksualiteit. U verklaart dat zij u steunen en u maakt geen gewag van problemen bij de rest van uw familie omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 19). Ook uw (huidige) schoonmoeder aanvaardt jullie relatie (CGVS, p. 19; CGVS L., 13 maart 2020, p. 16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de toekomst daden van vervolging of ernstige schade zou moeten vrezen. Daarnaast wordt u door het CGVS meermaals gevraagd of u, naast de problemen met de colectivos, uw ex-schoonmoeder en de klanten op het kerkhof (cf. supra), nog andere persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela. U verwijst naar de gezondheids- en financiële problemen van uw familieleden (CGVS, pp. 10, 19, 20; cf. infra), maar op geen enkel moment haalt u andere concrete, persoonlijke problemen aan. Ook wanneer u wordt gevraagd welke problemen u zou kennen als u zou terugkeren naar Venezuela, vermeldt u enkel uw rees te worden gedood door de colectivos (CGVS, p. 20). Uit niets kan dan ook worden afgeleid dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van uw seksuele oriëntatie”.* De Raad stelt vast dat het verzoekschrift deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier als dusdanig niet weerlegt maar stelt dat een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging ingevolge homoseksuele geaardheid evenzeer vereist is en dat van verzoekster niet kan verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend opstelt.

Waar van verzoekster niet verwacht kan worden dat zij haar lesbische geaardheid verbergt, of zich terughoudend moet opstellen (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, arrest van 7 november 2013), blijkt uit het bovenstaande niet zij haar seksuele geaardheid in Venezuela moest verborgen houden, nu zij werk vond en zij weliswaar werd aangemaand door haar werkgever in Venezuela zich vrouwelijker te gedragen maar dit verder geen consequenties had en dat uit haar verklaringen niet blijkt dat het feit dat zij zich low profile hield zodanig problematisch voor haar werd dat zij dit niet langer kon verdragen. Dit mag ook blijken uit het feit dat volgens haar verklaringen haar beweerde politieke problemen en niet zozeer haar homoseksualiteit de reden was om Venezuela te ontvluchten.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is zoals gezegd een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat zij omwille van haar homoseksualiteit in geval van terugkeer naar Venezuela vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert.

Hierboven werd al vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat elke homoseksueel een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela. Voor zover verzoekster verwijst naar de impact van de COVID crisis en het feit dat de Venezolaanse autoriteiten niet in staat zijn om hun bevolking hiertegen te beschermen, toont dit niet aan dat verzoekster hierdoor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid zou riskeren, nu de pandemie de hele bevolking zonder onderscheid treft en hieruit geen verband blijkt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voor zover zij stelt dat als waarschijnlijk mag worden aangenomen dat homoseksuelen als sociale groep in deze crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische

verzorging zullen verkrijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat homoseksuelen in Venezuela systematisch toegang tot water, voedsel en medische verzorging ontzegd worden. Dit blijkt ook niet uit de door verzoekster bij het verzoekschrift neergelegde rapporten: *“European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement; World Health Organization, “WHO Director-General’s opening remarks at the media briefing on COVID-19”, 11 maart 2019, die geen informatie bevatten over de situatie van homoseksuelen in Venezuela. Ook de UNHCR Guidance Note van mei 2019, bevat hierover geen informatie en kan bovenstaande analyse dus ook niet weerleggen. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen getroffen worden door de voedsel-en medicijnen schaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoekster en haar partner. In dit verband wijst de Raad er op dat zij nog steeds een familiaal netwerk heeft in Venezuela, zodat zij ook op hen kunnen terugvallen en dat zij en haar partner door haar familie aanvaard worden; dat zij universitair geschoold is en dat zij verschillende jobs uitoefende in Venezuela. Bijgevolg wordt in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep aannemelijk gemaakt.*

Waar de verzoekster tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 215.177 en 216.638 van de Raad, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De overige door verzoekster neergelegde documenten leiden niet tot een andere conclusie. Het door haar voorgelegde paspoort, Colombiaanse verblijfsvergunning en notarieel bewijs van samenwonen tonen haar identiteit en nationaliteit aan en het feit dat zij een officieel partnerschap heeft met haar vriendin, dewelke niet ter discussie staan. Ook de boarding pass en de printscreens van inlogpogingen op haar e-mailadres werpen geen ander licht op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3”. (*Ibid.*, punt 28).

Voor zover verzoekster zich beroept op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt zij in essentie dat “als waarschijnlijk mag worden aangenomen dat homoseksuelen als sociale groep in deze crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging zullen verkrijgen”.

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI door verzoekster en in de aanvullende nota van verwerende partij in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt (COI Focus 2020, p. 44).

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Hoewel de economische crisis vrijwel alle lagen van de bevolking treft, blijkt uit de landeninformatie dat LGBTI-personen disproportioneel kunnen getroffen worden door de gevolgen van de socio-economische crisis in Venezuela. Hoewel kan aangenomen worden dat de situatie van homoseksuelen in Venezuela op economisch vlak precair is, kan uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie evenwel niet worden afgeleid dat elke homoseksueel omwille van de socio-economische omstandigheden aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld rekening houdende met de individuele omstandigheden van de verzoekster.

In casu toont verzoekster evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. De bestreden beslissing stelt het volgende vast met betrekking tot verzoeksters financiële en familiale situatie in Venezuela: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela kon verblijven in het huis van uw tante, een kamer kon huren in Barquisimeto en kon wonen in het huis van uw moeder, waar zij bovendien nog steeds de eigenaar van is en waar momenteel uw broer in verblijft (CGVS, pp. 3, 4, 5, 10). Daarnaast heeft u nog een vader, broer en zus woonachtig in Venezuela (CGVS, p. 3). Voorts kon u in Venezuela studeren aan een private universiteit (CGVS, p. 5, 6) en kon u voor de kosten hiervan rekenen op steun van onder meer uw ouders en tante (CGVS, p. 6). Daarnaast deed u diverse jobs in Venezuela, zoals onder meer kledingverkoopster via uw tante en diens man alsook als percelenverkoopster op een kerkhof, waardoor u kon rondkomen (CGVS, pp. 5-6). Ook uw vader, broer en zus werken of werkten in Venezuela (CGVS, p. 4). Nog merkt u op dat uw moeder u en uw gezinsleden ook financieel bijstaan vanuit Panama (CGVS, pp. 5, 15). Voorts hielp uw moeder u met uw vertrek naar Colombia (CGVS, p. 10) en hielp u moeder u om de reis naar België te kunnen financieren (Verklaring DVZ, 2 maart 2020, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.”*

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat zij een hogeropgeleide jonge vrouw is die werkervaring heeft in Venezuela en dat zij en haar vriendin een familiaal netwerk hebben waarop zij kan terugvallen zodat aangenomen mag worden dat zij niet in een situatie van extreme armoede zal belanden zoals

gedefinieerd door de rechtspraak van het EHRM. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt en waardoor zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de geciteerde rechtspraak van het EHRM.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door OVV stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij 60,3 % per 100.000 inwoners. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

Uit de “*COI Focus – Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht hebben verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot gewapende confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft, volgens de aanvullende nota van verwerende partij, tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Staat Portuguesa, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verwerpen met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat de ingeroepen schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten betreft, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET